

Hezký den,

Laru jsme si vzali z útulku někdy na podzim, protože táta chtěl mít tak trochu svého vlastního psa i na běhání po horách.

Je hnědá, má krásné oči a hebké uši. Když jsme ji přivázeli z útulku tak sice trochu slintala, ale to asi jenom proto, že jí bylo horko. Hned když jsme přijeli, tak si zabrala jedno křeslo a nechtěla tam nikoho pustit. Postupem času se, ale ke všem začala chovat mile. Máma s tátou říkají, že v noci i hřeje. Já to nevím, protože Lara se mnou v posteli moc nespí. Také někdy kouše do polštáře a to mámě docela vadí. Také ji s sebou bereme na chalupu. Jednou když jsme tam byli a zrovna jsme šli z procházky, tak spadla do studny. Vraceli jsme se už docela potmě a tak jsme ji nemohli vidět i když měla svítící obojek. Naštěstí nebyla studna hluboká a nebyla v ní voda. Laru našla myslím máma a táta ji vytáhl. U té chalupy je taky hodně lesů ve kterých jsou srny.

Když tam jdeme třeba na houby, tak oba naši psi větří, když náhodou utečou, Lara se vždy vrátí za několik minut, na rozdíl od Artura, který se nám jednou ztratil na několik hodin. Když chodíme na procházky na louku, tak ráda hrabe, aportuje míček i létající talíř, který díky ní aportuje i Artur. A když jdeme k řece tak se taky koupe. Artur se to dokonce naučil od ní. Také ušla na jaře 85 km za dva dny. Tolik km ještě nikdo koho znám neušel. Ale ještě že nepřišla bouřka. Lara se totiž bojí bouřky. Vždycky když se přizene bouřka tak víc skáče když někdo přijde, má vyplazený jazyk a schovává se do komory. Ale jinak je to skvělý pes, kterého mám mooooooc ráda.

Tereza Weigelova